

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 22. Privilegium S. Martini de Bello.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Patriarchæ, Hadrianus Papa complures Bullas concessit, quibus illa accensetur, ubi confirmat privilegia, Ecclesiæ Gradenſi a Pontificibus Antecessoribus suis collata, præsertim illud Leonis IX. in Concilio Romano anno millesimo quinquagesimo tertio impetratum, eique subijcit Archiepiscopatum Zaretinum, Ecclesiasque Cathedrales huic Metropoli subditas, addita potestate consecrandi hunc Archiepiscopum, salvo jure Romani Pontificis, qui ei Pallium tradat. Huic Bullæ, decima tertia Junii anno millesimo centesimo quinquagesimo septimo datæ, Cardinales tredecim subscripserunt. Alia Bulla, eodem die data, Papa Patriarchæ Gradenſi tribuit potestatem ordinandi Episcopos Constantinopoli, & in ceteris omnibus Imperii Græci urbibus, in quibus Veneti Ecclesias proprias haberent.

Sæcul. XII.

A. C. 1157.

Hadr. ep. 36.

37. 38.

Sup. lib.

LIX. §. 81.

Zaretini ægerrime tulerunt, quod ipsorum Archiepiscopus Patriarchæ Gradenſi cedere juberetur; sed Venetorum potentia resistere non valuerunt.

§. XXII.

Privilegium S. Martini de Bello.

Eodem anno millesimo centesimo quinquagesimo septimo in die Pentecostes, decima nona Maji, in Festo S. Dunstani, Henricus Rex Angliæ Comitibus ad p. 1181.

Hist. Eccles. Tom. XVII.

T S. Ed-

Sæcul. XII. S. Edmundum celebravit, coronam ge-
 A. C. 1157. stans in capite, Theobaldo Archiepi-
 scopo Cantuariensi, multisque Episcopis,
 Abbatibus, Comitibus, & Baronibus præ-
 sentibus. Rex inter alios advocaverat
 Hilarium Episcopum Cicestrensem, &
 Walterium Abbatem S. Martini *de Bello*,
 ut dissensio inter eos ante aliquot annos
 exorta componeretur. Nam Hilarius

p. 1176.

Episcopus, qui Romanæ Curiaë cognitio-
 nem ac favorem plurimum obtinuerat,
 affirmabat, cum Monasterium S. Martini
 in sua Diœcesi positum esset, Abbatem
 teneri sibi fidem promittere, ad Synodum
 Diœcesanam Cicestriam venire, & pen-
 siones omnes Episcopales, secundum Ca-
 nones, persolvere. Præterea jus hospi-
 tii in Abbatia & prædiis ei subjectis sibi
 competere dicebat. Abbas e contrario
 respondebat, Guilielmum Conquesto-
 rem Regem, hujus Monasterii Condito-
 rem, illud ab omni Episcoporum Domi-
 natione immune esse voluisse, sicut esset
 Ecclesia Christi Cantuariæ. Et omnino
 in Charta Foundationis verba ita sonant.
 Addebat Abbas, hoc privilegium testi-
 monio Lanfranci illo tempore Archiepi-
 scopi Cantuariensis, & Stigandi Cicestris
 Episcopi literis, fuisse confirmatum.

Sup. lib.

XLI. §. 19.

Monast.

Angl. p. 317.

Hilarium igitur Episcopum & Wal-
 terium Abbatem ad Curiam S. Edmundi
 vocatos Rex, aliis ibidem occupatus ne-
 gotiis,

gotiis, Glocestriam ire iussit, quo & ipse Sæcul. XII.
A.C. 1157.
tota Curia sequente Feria V. post Pen-
tecosten venit.

Altera die Rex, Missa audita, Abbatem Tabulas Ecclesiæ suæ palam proferre præcipit. Quas Thomas *Bequet* Cancellarius legit, tumque ad Walterium conversus *Domine Abbas*, inquit, *Episcopus Cicestricæ argumento contra te utitur, quod multis validissimum videtur, obijciens, quod ipsi juramento fidem oppignoraveris.* Abbas vero se nihil contra Dignitatem & Libertatem Ecclesiæ suæ egisse affirmavit. Et Rex, Cancellarium intuitus, *juramentum, ait, Dignitatibus Ecclesiarum non adversatur, qui enim jurat, nihil nisi quod debet promittit.* Addiditque se non passurum, ut se regnante Ecclesia S. Martini immunitate & Dignitate sua exuta fuisse videatur. Se Episcopo locuturum, & omnia in pace dispositurum. His, de sede surgit, alia negotia perfecturus.

Die vero Martis post octavam Pentecostes, Rex mane Capitulum Monachorum intravit, comitantibus Archiepiscopis, Theobaldo Cantuariensi, & Rogero Eboracensi, Episcopis etiam Richardo Londinensi, Exoniensi, & Lincolnienfis, duobus Abbatibus, & Thoma suo Cancellario, non nullis Comitibus & Baronibus, magnaue populi multitudine.

T 2

Episco-

Sæcul. XII. Episcopus quoque Ciceſtrenſis & Abbas
 A.C. 1157. *de Bello* aderant. Tum perlecta iterum
 Regis Guilielmi Conqueſtoris charta,
 Cancellarius ad Episcopum Ciceſtren-
 ſem: *Domine Episcopo! si quid habes,*
libere responde. Tunc Episcopus Cice-
 ſtrenſis de ſede ſurgens ait; non veniſſe
 ſe inſtructum ad cauſam Eccleſiæ ſuæ o-
 mnibus quibus poſſet argumentis defen-
 dendam, ſed prompto eſſe animo, ad in-
 eundam cum Abbate pacem conciliante
 Rege & ſalvis Eccleſiarum iuribus. At
 plerisque dicentibus, terminandam de-
 nique eſſe litem, quæ tamdiu tenuiſſet,
 elevata voce dixit: *Jeſus Chriſtus Do-*
minus Noſter binas Poſteſtates in hoc Sæ-
culo conſtituit, unam ſcilicet ſpiritu-
alem, alteram materialem. Spiritualis
autem eſt illa Paſtorum Eccleſiæ, & præ-
cipue Papæ, poſteſtas, quæ tanta gaudet
prærogativa, ut nullus Episcopus ſine
ejus Judio aut licentia deponi poſſit ().*
 Ad hæc Rex, protenſis manibus, *verifi-*
ſimum eſt, ait, *Episcopum non poſſe deponi,*
ſed manibus poterit expelli. Arridenti-
 bus univerſis, Episcopus repoſuit: *Ite-*
rum

(*) Nempe vult dicere Hilarius Ciceſtrenſis,
 Episcopum a Regibus nec deponi, nec ulla Ju-
 riſdictionis ſuæ parte in ſubditos Diceceſanos
 privari ſine Pontificis Romani conſenſu & au-
 ctoritate poſſe.

terum dico, hæc est Potestatis Ecclesiasticæ ratio, totius antiquitatis testimonia stabilita. Nullus Laicus, etiamsi Regia fulgeat corona, Ecclesiis ullam immunitatem vel dignitatem sine Papæ auctoritate tribuere potest. His Episcopus probare volebat, Privilegium exemptionis, a Guilielmo Rege Monasterio de Bello concessum, nullum esse.

Tunc Rex iratus: *Tu vero callide argutaris, & jactas Papalem auctoritatem, ab hominibus acceptam, dum deprimis Regiam, quam mihi Deus dedit. Unde tibi, fide & Sacramento mihi adstricto, præcipio: sermonem temerarium & meæ dignitati contumeliosum retrahat.* Episcopos vero omnes præsentem, salvo Regiæ coronæ jure, obsecro, ut læsum honorem meum vindicent. Itaque murmur in toto Conventu contra Hilarium excitatum vix sedari potuit. Ipsoque Cancellario ei audaciam exprobrante, cum Præsul cerneret, omnium animos fuisse offensos, dicta Regi excusare cœpit; dicens nihil calliditatis verbis suis subfuisse, nec quidquam Regiæ ejus potestati voluisse detrahere. Reliqua hujus narrationis desiderantur, & exitum nescimus. Hæc vero sufficiunt, ex quibus dispiciamus, quanto fervore Henricus II. Rex Angliæ Coronæ suæ jura, potestati Ecclesiasticæ comparata, defendit.

T 3

derit.

Sæcul. XII.

A. C. 1157.

Sæcul. XII. derit. Ceterum, cum dixit, Papam ab
 A.C. 1157. hominibus accepisse suam auctoritatem,
 fallebatur; falsum enim id est, si sermo
 sit de Primatu, quem Romanus Ponti-
 fex de Jure Divino obtinet. Si autem
 spectetur Jus, de quo hic agebatur, quo
 Papa solus Episcopos judicare dicitur,
 verum est, quod istud ab hominibus, vi-
 delicet, a consuetudine, in falsis Decre-
 talibus fundata, proficiscatur.

§. XXIII.

*Hadriani Papæ & Imperatoris Dis-
 sidium.*

Radevic. I. Medio mense Octobri, eodem anno
c. 8. millesimo centesimo quinquagesimo
 septimo Fridericus Imperator in Burgun-
 diam contendit, comitia Vesuntione ce-
 lebraturus. Adfuere variarum natio-
 num Legati, & præterea duo Hadriani
Gunther. Papæ Nuncii, Presbyteri Cardinales, Ro-
lib. 6. p. 367. landus Tituli S. Marci & Bernardus Ti-
 tuli S. Clementis, ambo opulentia, eta-
 te, prudentia, auctoritate, qua ferme
 ceteros omnes superabant, insignes.
 Quadam die cum Imperator, ut frequen-
 tiam effugeret, in Oratorium secessisset,
 in conspectum ejus adducuntur Legati
 Pontificii, quos honorifice & benigne
 excepit. Illi nomine Papæ omniumque
 Cardinalium Principem salutant, tumque
 red-